

ако той лекомисленъ и простодушенъ младежъ самъ во себе си не ни привлича почти съ нищо, той ни става милъ и съ красивия трагизъмъ на своята преждевременна емъртъ на бойното поле. Той се бие храбро и на сражението гледа като на хазартна игра.

Стойко раненъ попада въ турски пленъ и се пробужда въ една германска болница въ Цариградъ, дѣто миловидната полякия милосердна сестра „Елена“, която щѣта грижливо около него, постепенно го пленява съ благородството на своитѣ обноски и съ душевната си красота. Тѣхната току що цѣфнала любовъ преживява страшни промеждия: раздяла — плодъ на ревностъ — и опасната треска, отъ която се разболѣва Стойко въ Александрета (Сирия), дѣто по искането на влюбения немецъ Иоханъ Волфъ, той е премѣстенъ следъ изписването му отъ болницата. Романтическото бегство на Стойко и „Елена“ спасява пленника офицеръ и въ края на романа виждаме какъ стария Габаръ нетърпеливо очаква деня, когато ще види сина, снаха и и внучето си, които се готвятъ да си дойдатъ отъ Германия. Но уа! нова война избухва. Той получава мобилизационно назначение — да командува бригада къмъ Шуменъ. Стойко е назначенъ домакинъ на полска болница, но тжжно чувство мжча стария Габаръ: ще дочака ли той деня да види внучето и снахата? Ще успѣе ли да се види поне съ Стойко? Войната не е шега и кой може да знае, какво ще се случи съ него?

Койка е чистъ и милъ образъ на българка, възпитана въ руски пансионъ и откърмена въ здравъ български духъ. Тя заминава заедно съ баща си къмъ Шуменъ като милосердна сестра, вдъхновявана отъ геройния образъ на руската графиня Вревска, която напустнала блѣсковото Петербургско и Парижко общество, богатствата си и домашнитѣ си удобства и дошла презъ руско-турската койна да остави кости, като Милосердна сестра, край Плевенъ . .

Романътъ се свършва съ една вдъхновена страница. Петъръ Габарътъ седи въ вагона съ Койка и си мисли за свидната Добруджа, плячка на алчнитѣ ромжни . .

„Добруджа беше далечъ, ала той я виждаше предъ себе си. Той я гледаше тжжна, потъмняла, мълкнала, както кога я напустна. Предъ вгледанитѣ му очи се мъркаха: кубето на църквата съ голѣмия кръстъ,